

sel bo tudi dobrega prijatelja; kajti kakor sen je sam, takšen bo tudi njegov prijatelj.¹⁾

Slovenci v Marijinem Celju 1894.

(Konec.)

Ob pol šestih zvečer bile so slovesne večernice. Po večernicah imel je g. Tomažič kratek nagovor izpred čudežnega oltarja, ter je omenjal, da so nam premilostni knezoškofo brzojavno odzdravili. Romarji bili so vidno ganjeni, in so gotovo potem še prisrčneje za svojega milega škofa molili. Povabil se je romarje, da naj, predno ta sveti kraj zapustijo, tudi zunanje pokažejo svojo ljubezen in počestčenje do Marije s tem, da se na večer udeležijo obhoda z gorečimi svečami, ki se »vrtec« imenuje. Vršil se navadno pri lepem mirnem vremenu tudi okoli cerkve ali mi smo morali ostati zavolj vetra v cerkvi. Ob osmi uri prižgalo si je nad tisoč Slovencev sveče in začnejo se pomikati v procesiji po prostorni hiši Marijini. Oh, veličasten obhod, prekrasna procesija okoli Marijinega trona v počestčenje »juterni zvezdi«. Dekleta nosijo Marijino podobo ter prepevajo lepe slovenske Marijine pesmi, pomagajo jim peti moški in žene, Marija, ljuba Mati, gotovo smem upati, da si imele z nami veselje, videti toliko zvestih sinov in hčera okoli sebe, oh ko bi bili vredni, zbrani biti enkrat okoli Tvojega trona v nebesih!

V ponedeljek, 13. avgusta, prišli smo zgodaj v cerkev. Večina Slovencev bila je ta dan pri svetem obhajilu, da se tako okrepeča za daljno in težavno pot domov. Ob šestih bila je sv. maša z blagoslovom za Slovence in slovenske romarje pri čudežnem oltarju, katero je služil g. kaplan Konjiški. Ganljivo so pele pri tej sv. maši Konjiška dekleta »križevske družbe«, katerih je bilo nad 60. Vendar njih glas je bil tu in tam kaj tresoč, ker bližala se je ura ločitve od najboljše matere. Kmalu po sv. maši bil je namreč skupni odhod iz Marijinega Celja. Videl sem že poslavljajoče se otroke od ljube matere, ali nobeno slovo me ni toliko ganilo, kakor slovo od Marije v Marijinem Celju. Pobešenih glav in solznih oči smo peli lavr. litanije. Jokali so se tudi moški. Od vseh strani vreli so ljudje, da nas vidijo, a solzili so se tudi Nemci, akoravno naših besed niso razumeli. Pridružila se nam je tudi Marija-Celjska godba in je med petjem svirala pretresljivo otožno zadnjo »srečno« od Marije. To je bil trenotek nepopisljiv! Jemal sem že slovo od Sv. Petra in drugih cerkv v Rimu, od Marijine hišice v Loretu, od cerkve sv. Antona v Padovi, a ednakega utisa nisem čutil, kakor tokrat. Vzrok temu je bilo menda to, da sem imel zbranih okoli sebe toliko število dragih slovenskih rojakov in milih mojih ovčic. Oh, ko bi vas le vse enkrat k Mariji pripeljal, od koder se ne bomo nikoli poslavljali!

V spremstvu štirih lavantinskih in dveh slovenskih duhovnikov Marija-Celjskih pomikali smo se Marijino podobo noseč po trgu navzdol, moleč sv. rožni venec. Nazaj se oziraje pozdravljali smo še čudežni Marijini kraj. Zadnji pozdrav smo se izročili Mariji na ovinku pri Sigmundovi cerkvi, od koder se vidijo zadnjikrat zvoniki Marija-Celjski. Nazaj grede imeli smo malo boljše vreme, a povsem brez dežja ni bilo. — Tako smo romali Slovenci letos v Marijino Celje. Zdaj smo se razšli po širni domovini, vsak k svojim križem in težavam. Naši poti gredo narazen, pa ljubi Slovenci, Marijo častimo, krščansko živimo in naši poti bodo prišli zopet skupaj v zgornjem Marijinem Celju, pri Mariji v nebesih!

¹⁾ Šir. 6, 17.

Gospodarske stvari.

Skrb za strehe.

Ako gospodar na streho dobro pazi, ohrani si prvič streho dalje časa, a na drugi strani se mu tudi celo poslopje veliko bolje varuje, če je streha v dobrem stanu.

Ne bo torej neumestno, če si pogledamo na kratko razne vrste streh, kakoršne se navadno nahajajo po naših krajih.

Prednost pred vsemi drugimi naj ima streha starega kopita, a se vedno vsega spoštovanja vredna — slamnata streha. S to nima gospodar preveč opravka. Le če se kaka burja ali vihar z njo spoprime tako, da se ji pokažejo rebra, tedaj je seveda treba poklicati ranocelnika; če se kako sleme ali vrh postara in se svoji službi odpove, nadomesti se z novim, močnejšim naslednikom ali pa se vsaj podpre. K večjemu se slamnata streha odrgne in sporabi s kapnico; zato potrebuje ob kraju največkrat poprave. Ako pa je streha že tanka, mora se prenoviti, da ne trpi škode les in pa seno, žito ali karkoli je pod streho. Dobro narejena streha drži najmanj dvajset, navadno petindvajset let vso mokroto ter je ni treba prenavljati. Izvzet pa je seveda slučaj, če jo nepričakovano razdere ali poškoduje nevihta ali vihar.

Malo drugače je s streho iz opeke, ki zahteva večjo pozornost in skrb. Od daleč se še streha dobra vidi in nikomur bi ne prišlo na misel, koliko škode že trpijo stvari, ki so pod njo, da že seno, škarnice, prekle in late gnijejo. V tem slučaju je stvar najbolj sitna, ker se nedostatki le težko spoznajo. Obdolžuje se le vreme, a prav za prav pa je streha kriva, ker spušča deževnico. Ves les se pri takih strehah hitro spridi in segnije dosti pred časom, ker se preveč napije mokrote, a se le prav po časi ali sploh nikoli ne posuši, če niso podstrešni prostori prazni ali če se ne prezračujejo. Kaj pa se s časom zgodi, lahko ugame vsak na prvi mah: kedar se gospodar najmanjše zanese, poruši se mu cela streha, od opeke ostane mu le kup črepij.

Če je gospodar tako čeden, da opazi vse te nezgode še o pravem času, mora brž ko mogoče za prav dobro prezračenje poskrbeti. To mu nikakor ni pretežko: na vsakem koncu napravi se v opazni zid ali steno večja ali manjša lina, tako da nastane prav krepek preprih. Ako bi podstrešje tudi polno sena ali slame bilo, prezračenje zategadelj še ni odveč, ampak navzlic temu prav dobro stori. Les se na ta način hitreje posuši in ovaruje prezgodnjega pogina, seno pa tudi ne trpi nobene škode več.

(Konec prih.)

Sejmovi. Dne 15. septembra v Poličanah (svinjski sejem), v Dobovi in Zdolah. Dne 17. septembra v Braslovčah. Dne 18. septembra v Ljutomeru. Dne 19. septembra na Vranskem in v Imenem (svinjski sejem). Dne 20. septembra na Dobovi. Dne 21. septembra na Laskem, v Lučanah, na Framu, v Ormožu, v Odsredi in Sigersburgu pri Blanci.

Dopisi.

Iz Maribora. (Dijaška kuhinja). Dne 2. t. m. predpoldan ob edenajstih imelo je društvo »Dijaška kuhinja« v Mariboru v prostorih tukajšne Čitalnice svoj občni zbor. Preč. g. kanonik dr. Križanič kot predsednik društva prišlo ude najpoprej prisrčno pozdravi, potem pa prosi društvenega tajnika in blagajnika za nju poro-